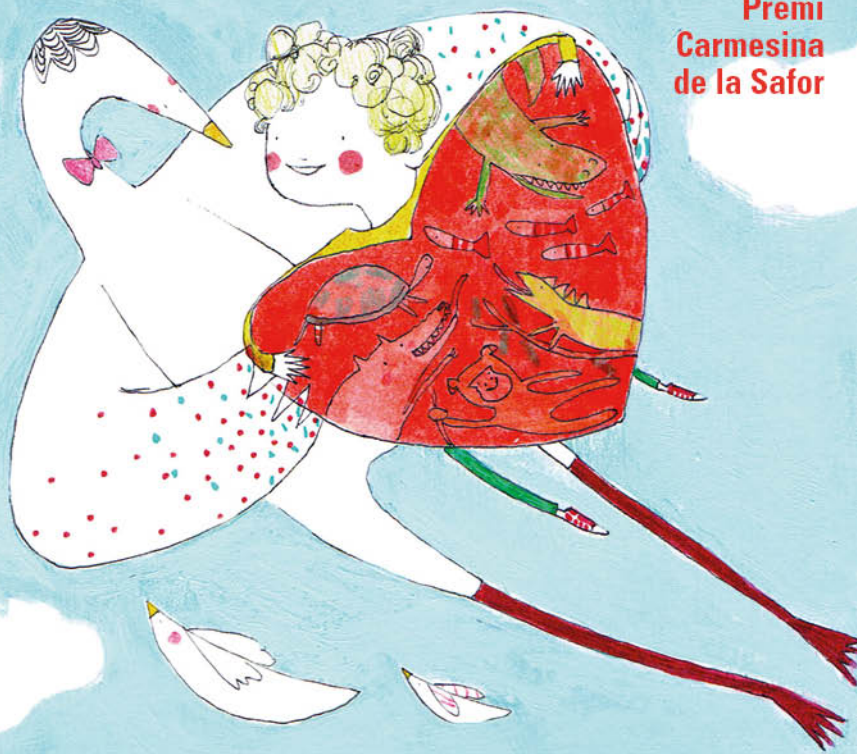

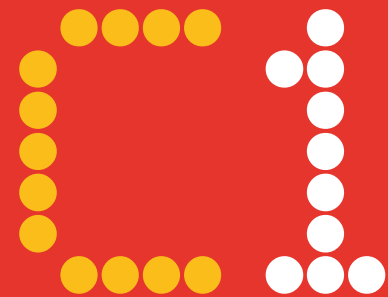
LA BICICLETA
GROG
TÀNDEM

Tenda d'animals

Maria Josep Escrivà
Il·lustracions: Marina Puche

Premi
Carmesina
de la Safor

Lluïma:
el meu cosí

10 Us contaré la història d'un xiquet que es diu Lluís Maria dels Àngels. Difícil, eh? Ell diu que té una explicació, dir-se d'una manera tan enrevessada, perquè els seus pares, que no arribaven a un acord en el nom que li volien posar, optaren per fer-hi una barreja amb els dels avis, que es deien Lluïsa i Àngel per la banda paterna, i Mariàngels i Lluís per la materna. Com que el resultat era quilomètric i poc pràctic, el pare d'aquell xiquet –el meu oncle Sauret–, preferí la concreció i la proximitat de Lluís, mentre que la mare –la tia Amèlia, vaja!–, estava convençuda que Àngel era sinònim de Providència –escrit així, en majúscules– i que un nen que es fera dir Àngel sempre estaria ben protegit per aquella Providència. Ara no em pregunteu qui era la tal senyora Providència. La meua tia Amèlia tenia coses que només ella entenia.

El pitjor arribava amb cada començament de curs, que quan els mestres passaven llista i llegien allò de «Lluís Maria dels Àngels», els que no el coneixien esperaven intrigats si alçaria la mà un xiquet o una xiqueta.

Per a postres, mon pare està convençut que, al meu cosí –perquè falta dir que Lluís Maria dels Àngels és cosí meu, a més d'amic–, tot aquest embolic de nom quasi li acabà creant una *cri-si-d'i-den-ti-tat*, així com sona, perquè, si no tenia prou amb Lluís –nom d'home– i amb Maria –nom de dona–, Àngels no és nom ni de dona ni d'home, que els àngels són éssers *a-se-xu-ats* –així ho diu ell, ben espai i ben clar– o, el que és el mateix: que per molt que te'ls mires no veus enlloc si són xics o xiques.

De qualsevol manera, que el meu cosí era un xic jo ho tenia claríssim, i nosaltres, els col·legues, no fèiem cas del *con-flic-te* –novament mon pare, sorrut– dels noms, perquè li déiem Lluïisma i prou. Ara bé..., el que un bon dia li va passar..., el que un dia li va passar... no tinc clar si li hauria passat mai amb un nom menys estrofolari, com per exemple Pep, Joan, Hèctor, Ferran, Arnau o Fèlix. Un nom com qualsevol altre i avant, i així no crides l'atenció de ningú.

Lluïisma era un apassionat dels animals. El tornaven boig. Hi sentia autèntic deliri. Per tota clas-

se d'animals: des d'un parotet fins a una merla; des d'una anguila fins a una balena i des d'una sargantana fins a un cocodril. Tots se'ls hauria ficat dins de casa, si haguera pogut. I d'ací vingueren els primers problemes. Perquè no li podies fer entendre que no tots els animals estaven fets per a viure amb ell, al seté pis d'una ciutat com València, per molt que tinguera enfront els Vivers i el zoològic, des d'on, a les nits, s'escapaven gemecs d'enyorança que Lluïisma sentia com formes de comunicació entre les bèsties engabiades, ell i els seus animalets domèstics.

Quan va complir els dos anys, algú li regalà dos peixos rojos que nadaven en una peixera redona i que Lluïisma intoxicà al cap de poques setmanes, perquè va intentar dutxar-los amb el sabó de bany que els pares li abocaven a les nits a dintre de la seua banyera tèbia. Però sembla que s'enyorava, i els Reis d'Orient d'aquell any ho devien saber perquè li portaren una cotorra que va ocupar el buit que els dos peixets havien deixat en el cor de la criatura. Una cotorra, amb un poc de geni per evitar que el petit Lluïisma introduïra les mans a

la gàbia, i així, mentre ell s'hi entretenia, tot ple de curiositat, els dos aprenien a parlar: la cotorra repetia les paraules més habituals de Lluïma, com ara «mama», «tinc pipi», «puré no en vull», i el xiquet feia el mateix amb les que l'ocell verd pronunciava. La primera de totes, «pipes». Pipes a l'hora de dinar, pipes a l'hora de berenar, pipes per a sopar i pipes de bon matí, quan encara no havia obert els ulls i intuïa que sa mare se li aproximava silenciosa, amb un got de llet i una palleta que en somnis es convertien en un gran plat de pipes que rosegava al costat de la seua cotorra: pi-pes-pi-pes, entre glop i glop. Fins que es despertava i ja no hi havia engany possible. Així durant mesos, amb l'afegit d'alguna maduixa empapussada, i encara gràcies, perquè segurament el meu cosí Lluïma havia vist que les picaven les merles de l'hort de Cosme Cardona, que de passada direm que és pare meu i, per tant, oncle del meu cosí.

Tot rutlava més o menys amb una certa harmonia entre el xiquet i el pardal, fins que, ai!, un mal dia es trobaren oberta la porta de la gàbia

i una ploma verda damunt l'ampit de la finestra per on la cotorra havia trobat la llibertat. Lluïisma estigué cinc dies i cinc nits sense voler menjar ni una pipa, i li preguntava, a sa mare, on s'amagaria el pardalet quan ploquera. La meua tia, que almenys sense la cotorra a casa veia alguna possibilitat de tornar a implantar una dieta saludable per al seu fill, li va contestar que els ocells sabien on arrecerar-se de la pluja i que, encara que no ho entenguera, sempre preferien el camp i l'aire lliure a la companyia dels xiquets i a l'obligació de les seues pipes. Això acabà de desanimar-lo. Fou el primer símptoma de crueltat humana que el pobre Lluïisma conegué i el motiu més fort per a reafirmar-se en la seua vaga de fam. Sa mare, però, invencible com totes les mares, a la cinquena vesprada d'intentar embotir-li un entrepà de xoriç, tingué una idea genial. Presa pel desesper, s'endugué el seu fillet a passejar pel barri i, acaçant-lo amb un tros de pa i xoriç a les mans, descobrí que al seu darrere, a l'altra banda d'un aparador transparent, una iguana de color

verd obria una boca descomunal, alhora que la tia Amèlia es despacienciava intentant que Lluïma, el seu Angelet... l'obriera a l'uníson.

—Va, Àngel, Angelet..., menja un mosset... Mira, mira quin monstre, que et vol furtar el xoriç!

I, per a sorpresa de la tia, en comptes de fer-li por, amb aquella amenaça s'acabà el problema. Davant de l'aparador d'allò que resultà ser una tenda d'animals, a la vorera d'una gran avinguda de la ciutat de València, Lluïma s'anà engolint, de mos en mos, el primer berenar en cinc dies, mentre, enganxada al vidre, el monstre-iguana veia com anava desapareixent cada trosset de xoriç dins la boca del seu rival. I els dos obrien la boca alhora, en una imatge ben tendra: la iguana de cara a la mare i el xiquet vigilant-se de cua d'ull aquell animal divertit, igual de verd que la seua cotorra enyorada, però sense ales.

